

Uspon na Al-Hajar najprije kreće dobrim makadamskim putem do rijetkih naseobina u podnožju da bi postajao sve strmiji i uži. Dobivamo upute o održavanju razmaka između vozila jer prašina smanjuje vidljivost, a uvijek postoji mogućnost da vozilo ispred vas zapne na nekom usponu. Sada postaje jasno zašto sva vozila imaju ugrađen poseban usis za zrak koji je podignut do krova kako bi se smanjio ulazak prašine u motor. Ovakva izvedba dobro dođe i kod prolaza kroz vodu, ali to je ovdje malo vjerojatno. Iako je staza iznimno zahtjevna, Amarok je savladava bez problema: posebne terenske gume, pogon na sve kotače, redukcija te moćni V6 motor ne ostavljaju nimalo dvojbe da li je robusni pick-up dorastao Al-Hajaru. Volkswagen Amarok nudi vrlo kvalitetnu kombinaciju udobnosti, terenskih svojstava te performansi. Na cesti je udoban i brz te bez, za slična vozila, karakterističnog poskakivanja stražnjeg dijela, dok je na terenu čvrst i beskompromisan. Budući smo veći dio vožnje proveli u (najboljim) izvedbama sa 165 i 190 kW koje se nude samo sa 8-brzinskim automatskim mjenjačima vožnja je, čak i u ovako ekstremnim uvjetima, vrlo ugodna. Iako ove izvedbe nemaju redukciju prijenosa, zahvaljujući velikom broju stupnjeva prijenosa niži stupnjevi imaju dostatni veliki prijenosni omjer. Jedino što smo morali napraviti je isključivanje kontrole proklizavanja kako bi kotači na rahloj podlozi mogli “kopati” i izvući više od dvije tone ukupne mase. Amarok je i jedini pick-up na tržištu sa središnjim torsen diferencijalom koji automatski i neosjetno prebacuje moment tamo gdje ga kotači mogu najbolje iskoristiti. Čak i na najzahtjevnijim serpentinama skretanje je glatko i ugado bez karakterističnog otpora na upravljaču kakav se javlja kod pick-upova s uključivim prednjim pogonom i bez središnjeg diferencijala. Negdje na pola puta prema vrhu dolazimo u Majlis al-Jinn, duboke rupe u stijenama pored koje se nalazi nekoliko kuća. Ponor je dubok 180 metara, a s površine se ne može vidjeti da se dolje nalazi druga najveća špilja na svijetu ukupnog volumena 4 milijuna kubičnih metara u koju bi se moglo smjestiti 50 Boeinga 747 jumbo-jet. Sunce se već prilično nagnulo prema zapadnim obroncima Al-Hajar kad smo dosegli Salmah plato, zaravan na oko 1.200 metara visine gdje ćemo postaviti kamp. Prema jugu je još moguće vidjeti Indijski ocean dok prema sjeveru još nekoliko vrhova skriva pogled na pustinju. Ovo područje je pod zaštitom Unescoa zbog spektakularnih tornjeva napravljenih suhozidom. Izgradili su ih nomadski narodi prije više od 4.000 godina i vjeruje se da su služili kao grobovi iako u njima nisu pronađeni ljudski ostaci. Arapi ovo nazivaju Jaylah tornjevima, a zapadni svijet ih je otkrio tek početkom 90-ih godina. Možemo samo zamisliti koliko papirologije je trebalo kako bi se dobila dozvola za postavljanje kampa na ovoj poziciji, a dobili smo striktne upute kako za nama ne smije ostati ni najmanji papirić. U sumrak završavamo s postavljanjem šatora koje smo vozili sa sobom, a nestankom sunca i pojačavanjem vjetera temperatura se prilično spustila pa topla jakna dobro dođe. Čisto nebo te nedostatak rasvjete omogućuju spektakularan pogled na zvjezdano nebo.